

ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΕΛΠΙΔΑ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Αγαπημένη μου ανιψούλα, Είσαι μόλις 2 ετών. Πέρασε ένας χρόνος ήδη από την εμφάνιση του κορωνοϊού, του ιού που μέχρι τότε δεν φανταζόμασταν πόσο μας άλλαξε τη ζωή, την καθημερινότητά μας. Καποιες συνηθειές που με αυτές γεννηθήκαμε και μεγαλώσαμε. Ζω σε μια αστική μεγάλη πόλη που οι ρυθμοί και η καθημερινότητα έχει αλλάξει. Οι άνθρωποι όταν βρίσκονται σε κλειστούς χώρους, φοράνε μάσκα και κρατάνε απόσταση μεταξύ τους, τουλάχιστον 2 μέτρα. Υπάρχει φόβος μην κολλήσουμε. Είμαστε επιφυλακτικοί. Πριν την εμφάνιση του ιού, υπήρχε σωματική επαφή. Αναφέρομαι στην χειραψία, σε μια αγκαλιά, σε ένα φιλί καλωσορίσματος. Τώρα, παρολο που αυτή η επαφή είναι εμψυτή στον άνθρωπο, ως ένα βιοψυχοκοινωνικό ον.....δεν υπάρχει. Ίσως θέλουμε....αλλά μας σταματάει ο φόβος, η απειλή, ότι θα κολλήσουμε. Ότι ίσως ο άλλος έχει τον ιο, ίσως τον κουβαλάμε και εμείς.....και δεν θέλουμε να παρούμε τέτοια ευθύνη. Ίσως αρχίζουμε και συνηθίζουμε...σε αυτή τη κατάσταση. Κάποιες φορές αυτή η κοινωνική απόσταση....την μάθαμε....νιώθουμε ότι μας είναι γνωστή. Νομίζω ότι οι άνθρωποι είναι πιο θλιμμένοι....τους βγάνει αυτή η θλίψη από τον φόβο του άγνωστου. Έχουν χάσει την αίσθηση της ελευθερίας τους..... Η πόλη είναι λίγο πιο ηρεμη, μπορείς να ακούσεις τα πουλάκια, τα δέντρα έχουν ανθίσει και αυτή η ευωδία ίσως είναι μια αίσθηση ελπίδας...οτι η ζωή συνεχίζεται. Η ζωή στον τρόπο που εργαζόμαστε έχει αλλάξει. Πολλά πράγματα γίνονται από απόσταση.(αγορές, προμηθεία τροφίμων-ίσως είναι πιο ασφαλές). Οι παιδικές χαρές έχουν λιγότερα παιδάκια που παίζουν.....Κι όμως στις θαλάσσιες υπάρχουν πιο πολλά ψαρια, αισθάνομαι ότι το περιβαλλον αναπνεει ξανά!!! Ξαναγεννηθηκε...!!! Αυτή η συνθηκη βοήθησε να δούμε το περιβαλλον και τη σημαντικοτητα του.....με μια άλλη ματια. Ευτυχως όλα πήγαν καλά....η τρικυμια δείχνει να περνάει....οι άνθρωποι έδειξαν κατανόηση, αυτοπειθαρχησαν, έδειξαν ατομική και κοινωνική ευθύνη και στην Ελλάδα δεν πεθαναν πολλοι από αυτή την εισβολή του ιού. Είχαμε μια ικανή και αποφασιστική κυβέρνηση, που είχε ως επίκεντρο την ανθρωπινή ζωή και όχι το οικονομικό. Μεχρι να πεθανω, θα θυμάμαι τον κ. Τσιόδρα. Ίσως εσύ να τον ακουσεις αργότερα ως μέρος της νεότερης ιστορίας μας...αλλά για μας υπήρξε πολυτιμος. Ίσως ολο αυτό μας επηρέασε στα οικονομικά μας.....αλλά φαίνεται ότι και σε αυτό υπάρχει ελπίδα και αισιοδοξία. Δεν ήρθε η καταστροφή μας. Σου θυμίζω ότι πρέπει στη ζωή να είμαστε δυνατοί....να προσαρμοζόμαστε γιατί μόνο έτσι μπορεί να επιβιώσουμε. Κλείνοντας θέλω να σου πω ότι και στο παρελθον είχαμε αναλογες πανδημιες, οι άνθρωποι το ξεπερασαν, βγήκαν εμβολια που μας προστατεύουν. Έτσι θα γίνει και τώρα. Το εμβολιο είναι κοντά.....Έτσι εσύ μάλλον δε θα έχεις μνημες από αυτή τη συνθηκη.....και θα το ακούς σαν μια ιστορία....Θέλω να είσαι δυνατή, να έχεις χαρά και αισιοδοξία μέσα σου, όπως εγώ τώρα που σου γράφω. Ίσως αυτή τη δύσκολη περίοδο χάσαμε αγαπημένους ανθρώπους, χάσαμε για κάποιον διάστημα την ελευθερία μας, τη κοινωνικότητα μας, νιώσαμε φόβο....αγχος, στεναχωρία....αλλά όλα το μυαλό τα ξεχνα. Και αυτό που μένει είναι η σημαντική συνέπεια που δείξαμε σαν λαός...τη κρίσιμη στιγμή....νιωθω περηφάνεια για αυτό το κομμάτι. Σίγουρα για ακόμη λίγο θα προσεχούμε.....την καθημερινή μας συμπερφορα.....αλλά δεν έχουμε χάσει την αισιοδοξία μας και την Ελπίδα μας!